

1. fejezet

– München? – kérdezek vissza.

– München. Mit nem ért még mindig, Eberhofer? – kérdez vissza-vissza a polgármester, de a világ minden kincséért sem fordulna felém. Áll az irodám ablakában és elmélyülten szemléli városházánk csodálatos udvarát.

– Sok mindent – mondom. – A „kényszer-előléptetés” kifejezést például. És az „áthelyezés” kifejezést. A legkevésbé pedig a „München” szót, tudja, polgármester? Miért menjek én el Niederkaltenkirchenből? Nélkülem is vannak elegen ott Münchenben, hogy vigyázzanak a drága müncheniekre, nem igaz?

– Elmegy maga valahova, Eberhofer! Felülről jött az utasítás... Legfelülről, érti? Aztán meg, legyünk őszinték, annak idején kifejezetten magának hozták létre ezt a posztot itt nálunk. Mi lett volna magából a... a kellemetlen kisiklásai után, nem igaz? Hová mehetett volna? Csak-hogy azóta megváltoztak a dolgok. Teljes mértékben megváltoztak, mondhatjuk. Maga karriert csinált, első osztályú karriert, hehe... Ezért aztán a főkapitányság rá-ébredt, hogy egy ilyen elkötelezett rendőrtisztet, aki

kvázi évente felderít egy kacifántos gyilkossági ügyet, nem hagyhatnak falusi rendőrként elsikkadni. Egy ilyen kiváló nyomozónak ki kell lépnie a világba, egyenesen a bűnözés központjába, hogy úgy mondjam... Hogy ott is csírájában fojtsa el minden bűnös tevékenységet! Igen!

– Szóval a bűnözés központjába. És a niederkaltenkircheniekre ki vigyáz majd, ha szabad kérdeznem?

– A niederkaltenkircheniekre? Ugyan már, Eberhofer! A főkapitányság álláspontja szerint egy ilyen porfészeknek semmi szüksége főállású rendőrré. És valljuk be őszintén, olyan sok minden azért tényleg nem történik itt nálunk.

– Hét gyilkosság, egy ámok-vészhelyzet, egy túszejtés, egy szökött pszichopata, a Höpfl igazgató lefejezése, aztán a Barschl lenyakazása az én jó bajor bicskámmal...

– Fejezze be, Eberhofer! – csattan fel a polgármester.
– Nem én írom a szabályokat! Mint már mondtam, az utasítás legfelülről jött. Azonkívül itt van az újabb szakvélemény is magáról. Az a rendőrségi pszichológus, mi is a neve, tudja, aki annak idején lököttnek nyilvánította magát, most gyakorlatilag teljes egészében rehabilitálta. Itt van, nézze meg a saját szemével!

Egy mappát nyom a kezembe.

– Spechtl?

– Pontosan! Dr. dr. Spechtl. Maga meg csinálja itt a cirkuszt, ahelyett, hogy örülne! Minden más rendőr büszkén és hálásan fogadna egy ilyen elismerést. München! A világváros, amelynek szíve van... – lágyul el a polgármester, aztán elhallgat.

Ott ülök az íróasztal szélén dacosan összefont karral, és egy darabig csak nézek rá várakozón. Nem reagál.

A nagy-nagy büszkeséggel és a hálával láthatóan kifogyott az érvekből.

Aztán hirtelen kivágódik az ajtó, és beront a Nagyi.

– Hála Istennek, hogy itt vagy! – visít, és már robog is felém. – Szervusz, polgármester.

– Szép jó napot, Eberhofer asszony – mondja a polgármester és illedelmesen kezét fog a Nagyival.

– Te meg mit csinálsz itt? – érdeklődöm, és közben megvonom a vállam, hogy optikai úton korrigáljam akusztikai hiányosságait.

– Jaj, Franz, szörnyű dolog történt, igazán szörnyű! – mondja, és lehuppan az egyik székre.

Magasságos, csak nem vitte el a Papát az influenza, amivel napok óta kínlódik, villan át az agyamon. Nagyi azonban máris eloszlatja az aggodalmaimat. Amitől először megkönnyebbülök, de csak átmenetileg. Egészen kis időre, mondhatni. Mert hogy amit azután elmond, semmivel sem szívderítőbb hír. Hőn szeretett bátyám, Leopold ugyanis derült égből villámcsapásként különvált hitese feleségétől. Ami tulajdonképpen nem olyan nagy tragédia, legalábbis nem Panida számára, aki egy nagyon kedves kis thai feleség. Nem, a valódi katasztrófa az, hogy Leopold most hozzánk szállásolja be magát! Ami viszont elviselhetetlen. Legalábbis számomra.

Hadd magyarázzam meg: egy ilyen család önmagában sem egyszerű történet. Az egyik például süket, a másik meg drogfüggő, ráadásul rettenetes a zenei ízlése, amit mindennek a tetejébe csak egy bizonyos hangerő felett képes kielégíteni. Igen. És persze minden családnak megvan a maga fekete báránya. Nálunk nem is bá-

rány, hanem mindjárt egy jó nagy birka. Konkrétan Leopold. Aki könyvkereskedő. Jó, ez még önmagában nem szólna ellene. Csakhogy folyamatosan gondjai vannak a feleségeivel. Hogy ez meg az ő baja, nem az enyém? Ez is igaz. De mindemellett egy nyálas disznó is, és azt már tényleg nem lehet elviselni. Nyálasdisznósága különösen a Papával való kapcsolatában nyilvánul meg. Úgy is mondhatnám, ha egyszer netán be akarnám hízelegni magam a Papa hátsójába (ami egyébként nem stílusom), be sem férnék, mert Leopold már az egész hátsót elfoglalta. Mindennek fényében pedig, gondolom, érthető, miért nem vált ki belőlem egy szikrányi lelkesedést sem, hogy most beköltözni készül hozzánk.

– Mi lesz így a szegény kicsivel? – kérdezi kétségbeesve a Nagyi, és a könnyeit törölgeti. – Mi lesz a mi kicsi Uschinkkal?

Előkotorja a köténye zsebéből a pénztárcáját és előhúzza belőle egy fényképet.

– A legelső dédunokám, nézze csak, polgármester – dugja a zavart arcú falufőnök orra alá.

A polgármester együttérzőn bólogat.

– Beszéljük ezt meg otthon, Nagyi – mondom. Belekarolok, és az ajtó felé vezetem. – Menj előre, nemsokára jövök én is.

Megérti, mit akarok, és elköszön. Kimegy, de nem jut messzire. A folyosón ugyanis a hangokból ítélve összetalálkozik valakivel. Hogy kivel, azt a csukott ajtón keresztül nem tudom megállapítani, de azt így is hallom, hogy a Nagyi nagyon örül a találkozásnak. Azt ugyanis az egész városházán hallani lehet.

– Hát igen – mondom, amint a szobában helyreáll a nyugalom. – Maga is látja, polgármester, nekem most a Nagyival kell törődnöm...

– Várjon már, Eberhofer! – rikkantja el magát és az ajtó elé ugrik. Képes odaállni teljes mellszélességgel, mintha csak kidobóember lenne valamelyik vigalmi negyedben. – Hadd mutassak még gyorsan valamit. Izé...

A hangja elhalkul, aztán a torkát kezdi köszörülni. Elég sokáig méghozzá.

– Nem is valamit, hanem valakit... Mutatnom kell magának valakit...

– Nosza – mondom bátorítón.

Kissé tétovázva kinyitja az ajtót, közben mindvégig rajtam tartva a szemét. A jobb szemhéja rángatózni kezd. Ránézek, aztán ki a folyosóra. A Simmerl Max fia álldogál ott, olyan szorosan simulva a falhoz, mintha odaragasztották volna. Az egész feje lángvörös, de a pattanásai, amelyek az utóbbi években hűségesen és makacsul tenyészték a képén, láthatóan már visszavonulóban vannak.

– Max? Te meg mit csinálsz itt? – kérdezem, és kissé tanácstalanul nézek egyikről a másikra. Az a furcsa érzésem támad, hogy ezek ketten itt a legszívesebben a föld alá süllyednének a szemem elől.

Talán azt is el kell mondanom, hogy a Max apja, Simmerl, nemcsak az én jó hentesem, hanem az egyik legjobb barátom is. Amit persze most elég nehéz elhinnem. Ezek itt mind tudtak mindenről, még mielőtt...

– Én... Szóval, én leszek itt... Mert hogy a Papa azt mondta, most, hogy ez az állás úgymint megüresedik...

A polgármester félbeszakítja.

– Maximilian, nos... – mondja, miközben a verítéket törölgeti gyöngyöző homlokáról. – Szóval a jövőben ő fog itt vigyázni ránk egy kicsit, érti?

– Nem – mondom, mert tényleg nem értem.

– Igen, nos, hogy is fogalmazzak... Szóval, az ifjú Maximilian gyakorlatilag, kvázi, esetleg, a maga utóda lesz itt, például, ugyebár... – dadog kuszán a polgármester, és megint csak a torkát köszörüli.

– Kandi kamerát dugtak itt el valahol, vagy mi? – nézek körül. – Elment a józan eszük? Ez a kölyök nem rendőr, meg egyébként is, még ott van a tojáshej a fenekén! Mire vigyázhat itt egy ilyen kamasz? Az első ügynél összepisili magát!

Meg kell mondjam, kissé felindult állapotba kerülök a hallottaktól.

A henteskölyök feje már lila. Mindjárt felrobban.

– Civil biztonsági szolgálat, ez lesz a neve, érti, Eberhofer? – magyarázza hadarva a polgármester. – Különböben is, formáság az egész... Max megkapja a maga irodáját, írogat néha egy-egy jelentést, ennyi. Ha meg történik valami, úgy értem, valami bűncselekmény, vagy hasonló, hát akkor majd kihívja a rendőröket Landshutból. Ennyi. Ez minden. Ennél több dolga tulajdonképpen nem is lesz itt, igaz, Max?

Mindketten teljes összpontosítással tanulmányozzák városházánk kövezetét. Én meg görcsösen igyekszem rendbeszedni a gondolataimat. Max Simmerl... A kölyök tehát már jóval előttem tudott az áthelyezéséről. Ami pedig azt jelenti, hogy Simmerl is tudott róla. Akit

mindeddig a barátomnak hittem. A végén még kiderül, hogy az egész porfészek minden egyes lakója tudott róla, csak nekem nem szólt senki!

– Ki mindenki tud még erről az egésztől? – kérdezem a biztonság kedvéért.

– Senki, senki... – A polgármester rendületlenül törölgeti a homlokát. – Kimondottan diszkréten kezeltük az ügyet... A legteljesebb diszkrécióval. Top secret, Eberhofer!

Szóval top secret.

Most akkor vegyünk csak szépen sorra mindent: a bátyám, Leopold, nálunk kér menedékjogot. A barátom, Simmerl, közönséges áruházi. Max, ez a pelenkás zöldfülű lesz az új seriff a faluban. A drága polgármester meg utolsó alja módszerrel háttasúrta legjobb és egyetlen rendőrt.

Talán nem is olyan rossz hely az a München.

– Értem – mondom, miután az információkat lassan, de végül sikeresen elrendeztem elmém zugaiban. – És mikor veszi kezdetét ez az örület, ha szabad kérdeznem?

– Remek! – feleli erre a polgármester. Süt róla a megkönnyebbülés. Előrehajol és megveregeti a vállamat. – Mindjárt az iskolai ünnepség után. Így gondoltuk a legjobbnak. Tudja, Eberhofer, a niederkaltenkircheni általános iskola százötven éves jubileuma, aztán tényleg meg kell ünnepelni, nem igaz? Jövő szombaton, mint tudja. Aztán maga a rákövetkező hétfőn már megy is Münchenbe.

– Hétfőn. Mindjárt a rákövetkező hétfőn, jól értetem?

– Nézze, Eberhofer, mindannyian úgy láttuk a legjobbnak, ha magának csak az utolsó pillanatban szólunk, mert hogy... hogy is mondjam... Mert hogy maga, mint tudjuk, néha hajlamos, mondjuk úgy, túlreagálni a dolgokat.

– Vagy úgy. Maguk meg úgy gondolták, bőven elég, ha a hülye Eberhofernek csak néhány napja marad a túlreagálásra.

– Miket beszél itt, Eberhofer? Nem így kellene hozzáállnia a dolgokhoz. Gondolkozzon már egy kicsit! München! Löwengrube!¹ Hát nem nagyszerű? Legyen büszkére, ember! Ott forgatta Jörg Hube azt a remek sorozatot, ott, azon a kapitányságon, azt az ősrégi sorozatot, hát maga is ismeri, nem igaz, mi is volt a címe?

– Löwengrube – mondom szárazon.

– Pontosan, Eberhofer. Ismeri, nem igaz?

– Ismerem.

– Az a gyönyörű Christine Neubauer játszotta a főszerepet... akkor még igazi bombázó volt, nem olyan kiéheztetett csonthalmaz, mint most, nem igaz? – A polgármester tekintete a semmibe réved.

Én meg inkább faképnél hagyom őket. Itt már úgysem lehet semmit tenni, mondani meg még annál is kevesebbet.

Ilyen hírek után valami pozitívrá vágyom, ezért Susi irodája felé veszem az irányt. Ahol azonban gyakorlatilag a hivatal teljes személyzete jelen van, a hangulat a lehető legjobb, kávé és sütemény minden mennyiségben.

1. Löwengrube: Müncheneri utca, itt működik a városi rendőrkapitányság több részlege. Hírnevét a részben itt forgatott „Löwengrube” c. televíziós sorozatnak köszönheti (a ford.).

– Szükséged van valamire, drágám? – kiált oda nekem Susi azonnal, amint észrevesz.

– Ráérsz egy percre? – tudakolom.

– Sürgős? – kérdezi, és egy nagy falat süteményt gyömöszöl a szájába.

– Nem – mondom, és már csukom is be újra az ajtót.

Jellemző. Ilyenek ezek a nők. Amikor az embernek szüksége lenne rájuk, fontosabb a kávé meg a sütemény. Sokkal fontosabb, mint a szegény Franz gyötrelmei.

Így aztán hazaautózom, és remélem, a Nagyi legalább valami finomat főzött ebédre. Ahogy kiszállok a kocsi-ból, Ludwig farokcsóválva szalad elém, aztán odahajtja a fejét a lábamhoz. Mindig ő érzi meg elsőként, ha nyomaszt valami. Ha pontosabban akarok fogalmazni, ő az egyetlen, aki megérzi.

Nagyi a tűzhelynél áll és különböző méretű lábosokban készülő ételeket keverget. Ormányommal vadast diagnosztizálok. A túlélésem ezzel legalább időlegesen biztosítva van. Odamegyek a kredenchez és kezdem megteríteni az asztalt.

– Már itt is vagy? Éhes vagy? – ordít rám a Nagyi.

Bólintok.

– Kész az ebéd? – érdeklődik a folyosó felől a Papa, aztán elő is csoszog. Köntöst és papucsot visel, a nyaka köré meg demonstratíván egy vastag sálát tekert.

– Úgy tűnik – mondom és leülök. – Jobban vagy?

– Sokkal jobban – bólogat. Gyanítom, elsőszülöttjének várható felbukkanása nagyot lendített a gyógyulás folyamatán.

– Leopold otthagya Panidát? – kérdezem, amint a Nagyi feltalálja az ételt.

– Nem is tudom, mi van velük. – A Papa hangja enyhén sírósra vált. – Annyit tudok, hogy összevesztek valamin, és Leopold ezért ma inkább nálunk alszik. Kisebb válság. Igen. Biztosan csak valami apróság...

– Ami azért nem újdonság – mondom.

– Nem – hagyja rám a Papa, és a tányérjában turkál.

– Átéltük már kétszer is, nem igaz? – vonom meg a vállam. – Ebben a mostaniban csak az a rossz, hogy most egy gyereknek is szenvednie kell.

Egyenesen a Papa szemébe nézek. Leteszi a villáját és mélyet sóhajt.

– Szar ügy – morogja végül kedvetlenül.

– Mi lesz most a kicsivel? – kérdezi a Nagyi.

– Csak rendbejönnek majd a dolgok, Nagyi. – A Papa a Nagyi kezére teszi a sajátját. – Biztosan kibékülnek, már csak a kicsi miatt is. Majd meglátod, Nagyi.

Én is nagyon remélem, hogy rendbe hozzák a dolgaikat. Már csak azért is, mert Nagyorrú Törpét én is imádom. Pedig alapjában véve nem kedvelem a kisgyerekeket, de Uschi, hát ő valahogyan a kisujja köré csavart. Azt csinál velem, amit csak akar. Egyébként én szívesebben hívom Sushinak, mert az sokkal jobban illik az aranyos kis ferdeszeműhöz.

Merengésemből a Nagyi kérdése riaszt fel.

– Mit akart tőled a polgármester?

Így aztán végül családom is értesül szédületes karrieremről a bajor rendőrség kötelékében. Kézzel-lábbal persze nem könnyű elmagyarázni, másképpen viszont a Nagyi nem érti meg.

– De hát ez remek hír, Franz! – mondja a Papa lelkesen. – München, a Löwengrube! Fantasztikus! Ott forgatta

Jörg Hube azt a remek sorozatot! A Löwengrubét! Hihetetlen! Le a kalappal előtted, Franz!

– A Löwengrube? De hát ez remek hír, Franz! – visít a Nagyi is, és elégedetten megcsipkedi az arcomat. – Nem ott forgatta Jörg Hube azt a remek sorozatot, a Löwengrubét? Ki tudja, talán még a tévébe is bekerülsz, Franz!

Erre azért már elvigyorodom. Már csak az hiányozna.

Ebéd után segíték a Nagyinak elmosogatni, aztán adok neki egy nagy puszit, és indulok vissza az irodámba.

Amikor visszaérek, látom ám, hogy a Simmerl Max fia még mindig ott rontja a levegőt. Sőt, nem egyszerűen a levegőt rontja, hanem az én székeemben ül, a csülkeit az én asztalomon nyugtatva. Még szerencse, hogy amikor meglát, úgy megijed, hogy székestül eldől hátra.

– Te meg mit akarsz itt? – kérdezem, miközben segíték neki feltápáskodni.

– A polgármester azt mondta, te majd betanítasz abban a néhány napban, amíg még itt vagy. Hogy aztán ne csak álljak, mint egy hülye... – mondja akadozva.

– Nézd, Max – mondom erre. – Te mindenképpen csak állni fogsz, mint egy hülye. Az egész hátralévő életemben, érted? Mert hogy a hülyék mindig csak állnak hülyén – mondom, és felülök az íróasztalra.

– Ez nem volt szép – mondja sértődötten, és könyékig süllyeszti a kezét a nadrágzsebébe.

– Az élet már csak ilyen, Max. Kemény. Különösen a rendészeti munka. Jobb, ha hozzászoksz.

Aztán kicsapódik az ajtó, és bejön Susi. Becsukja maga mögött az ajtót és nekiveti a hátát. Mintha csak az ördög kergette volna idáig.